

[Kirkeministeren]

så ikke lige gentage for hinanden, hvad det er, der bliver sagt, når man indvier et rum. Jeg vil gerne have lov til at citere de første linjer af det, biskoppen siger ved en sådan indvielse:

»Så indvier jeg da på mit embedes vegne dette hus i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Jeg helliger og afsondrer dette rum fra verdens larm og fra al verdslig handel til, at Guds navn skal bo deri, at her skal være et Guds hus og en forgård til himlene.«

Hvis det måtte være det, man stede har for øje i kirkeudvalget, når man går ind i debatten om, hvad man kan bruge det indviede rum til, så tror jeg, det er et godt grundlag at arbejde på.

Der er mange, der har talt, som om man slet ikke har lov til at bruge rummet til gode, kirkelige formål, f.eks. kirkekoncerter. Det er jo ikke tilfældet. Det er ikke en indskrænkning, må jeg sige til hr. Poulsgaard. Jeg holder kun fast ved det princip, vi har haft hidtil, og jeg synes, det har virket godt. Der afholdes mange kirkekoncerter hvert eneste år, og det er kun i ganske få tilfælde, der opstår problemer, at der bliver en sag ud af det. Det viser også, at reglerne fungerer ganske udmærket, som de er nu.

Der bliver spurgt, om menighedsrådene alene skal have kompetencen, eller om biskoppen skal have den endelige afgørelse. Jeg har drøftet denne lov på utallige møder i det sidste års tid, og jeg har med vilje hver eneste gang kastet netop det spørgsmål ud til forsamlingen: kan vi give menighedsrådene den kompetence, eller bør vi beholde biskoppen som den besluttende? Der er hver eneste gang menighedsrådsmedlemmer, der har rejst sig op og bedt om, at man måtte beholde biskoppen. Derfor har jeg forelagt folketinget denne paragraf på denne måde, og så må det være op til folketingets partier, om den skal være der eller ej. Men jeg vil dog sige, at skulle der mod min forventning blive et flertal for, at det indviede rum kan åbnes for verdslige ting, så bliver biskoppens deltagelse i beslutningsprocessen for mig uomgængelig nødvendig.

Hr. Sønderby nævnte det udvalg, der nu skal nedsættes for at se på sognebåndsløsning. Det er klart, at når jeg tager betænkningen ned fra hylden og ser, hvad den siger om så vægtig en ting som sognebåndsløsning, så må man sige, at der er gået 9 år si-

den da, og hvis vi vil vide noget om, hvad man i befolkningen mener om disse regler, så kan vi kun få respons ved at bygge det ind i et lovforslag, vi sender ud til høring.

Der er da kommet nogle høringssvar. De er ret forskellige, og jeg har også på mange, mange møder drøftet disse ting og fået forskellige reaktioner på det. Der er opstået en vældig debat. Der er opstået en god, folkekirkelig debat om et regelsæt, som ikke særlig mange folkekirkemedlemmer er inde i. Det tror jeg at der er mange, mange flere der er nu, efter at dette forslag har været ude til høring.

Jeg synes faktisk ikke, at denne debat er løbet til ende. Jeg har ikke fundet, at forslag om dette vigtige område er modent til at blive lagt på folketingets bord. Det er derfor, jeg siger: lad os nu kigge på det én gang til. Der er jo også sket ændringer fra betænkningen til mit forslag, idet jeg ikke har nøjedes med en 1-årig karenstid, men bygget det ud til 2 år.

Når hr. Sønderby spørger, hvad dette udvalgs kommissorium skal gå på, vil jeg sige, at det jo står i min fremsættelsestale. Vi skal se på, hvordan vi kan ændre reglerne ud fra de høringssvar, der nu er kommet, ud fra den folkelige debat og de reaktioner, vi gennem den har fået. Men jeg mener også, det er vigtigt, at udvalget tager den kirkesociologiske undersøgelse, som er kommet her i foråret, med i overvejelserne.

Den viser helt klart det, jeg og vel også biskop Holm-udvalget har haft på fornemelsen, nemlig at de allerfleste løser sognebånd, ikke på grund af forkyndelsen og forskelligt livssyn fra den pågældende sognepræsts, men på grund af et tilhørsforhold til et sogn, en menighed, en kirke, et sted. Lige præcis dér siger den sociologiske undersøgelse, at 9 ud af 10 har løst sognebånd på grund af en tilknytning til den pågældende kirke, ikke af forkyndelsesmæssige grunde. Det mener jeg også skal ind i det nye udvalgs kommissorium.

Det er sagt af nogle, at jeg har droppet sognebåndsløsningen, der er jo ikke meget tilbage. Jeg kan ikke se andet, end at jeg har fået det hele med. Jeg har en anden opfattelse af det med kirkers brug, men det er med, det er ikke skrumpet ind, så at det slet ikke er med. Jeg har ikke droppet sognebåndsløsningen. Jeg ønsker stadig, at vi finder frem